

BLAGOSLOV

VELIKONOČNA
ST. 3 STEVILKA

LET. 2.

THOUGHTS

PRINTED AND PUBLISHED (EDITOR): REV. B. KORBIC
42 Victoria Str., WEAVERLEY - N.S.W.

K R I S T U S J E V S T A L - A L E L U J A ! ! !

BLAGOSLOVLJENE VELIKONOČNE PRAZNIKE VSEM SLOVENCEM SIROM AVSTRALIJE

ZELE "M I S L I"

DUHOVNA OBNOMA V POSTU:

Postni čas je pomlad v cerkvenem letu. Kako primerno je v Evropi prva pomlad prirode povezana s postnim časom. Sonce sije gorkeje, liže zadnji sneg, izvablja zadnje zaspance v naravo med mlado zelenje in cvetje v sončnem pobočju. Kmet je orjejo in osk rbujejo pomladno setev. V gredah ob hišah, po travnikih, delajo žene in dekleta. Otroci so pazabili sneg, smuči in led, predani so novim igram v svežem pomladnjem vzdušju.

V cerkvi so zastrti blestoti oltarji in svetniki s postnim prtom, le podobe Kristusovega trpljenja in krizevega poto poglobljajo v dušah vernikov sečutje s trpečim Gospodom, o katerem govoriti pasijon in postni pridigar. Spovednice nimajo časa, da bi se zaprašile, obhajilne mize niso zastonj pogrnjene: Kdorkoli se čuti katoliškega kristjana, hoče s Kristusom obhajati zadnjo večerjo, zavžiti Rešnje Telo, biti eno s Kristusom, imeti v sebi vечно življenje.

Tiha, pasijonska črna nedelja zagrne znamenje odrešenja, da bo tem svetlejše sijalo veliki petek: "O sveti križ, življenja luč, o sveti križ, nebeski ključ! Ponižno te častimo, zvestobo obljudbimo!"

Ni zelenja ne cvetja na oltarjih. Cvetno nedeljo otroci napolnijo cerkev z mladim cvetjem in zelenjem in še nekaj ja bolk, oranž, fig, rožičev je skritih vmes. Toda te prajtelne in butare bo otroško navdušenje po blagoslovu hitro odneslo do nov za srečo v hiši in družini, pri živini in na polju.

Sele ob božjem grobu bodo med skalami stražami in svetčami pravcati cvetlični vrtovi, in velikonočni oltarji bodo Vstalega obdajali z vsem nožnim krasom mlado prisode in očiščenih, pomlajenih vernih src. "Kristus je vsta l, aleluja!" In pri procesiji vstajenja ter v cerkvi bo donela pesem zvonov, orgel, src: "Vesel prepevaj, o kristjan, vstajenja tvojega je dan!"

Tako je bilo, ko je nam in domovini še "mirno plavala je življenja barka." Tako jo Koroškem in na Goriških obronkih še dandanes. Tako bo zasijala za postom, pasijonom in velikim petkom velikonočna slava vsej domovini, ki s trpečim Jobom veruje: "Vem, da moj Odrešenik živi. On mi bo dodelil poslednji dan trpljenja in odrešenje, vstajenje!"

In naš postni, velikonočni čas v novi domovini, v Avstraliji? Isto cerkveno leto, iste cerkvene skrivnosti in obrede iste zapovedi, iste praznike imamo tu z vsemi katoliškimi kristjani. Prav nič nismo osamljeni, ob stran potisnjeni, brat je smo med brati. Le kdor se sam odmakne cerkveni skupnosti in družbenemu življenju,

ju, se osamljen cmeri ko tramast otrok. Seve, na zunaj je marsikaj drugate. Najplodnejše cerkvene čase kot advent in post obhajamo na primer v poletni vročini in zato so tudi družabne navade bolj svobodne poletju primerno. Tu mislimo na zabave, letovanje, kopanje, potovanje, počitnice, po naše "holidays". Priroda je vsa v cvetju, v bogati žetvi z žlahtnim sadjem; pa tudi s suso in vročino priroda ne skopari. A vsa priroda je božja, njegova volja je v prirodnih zakonih. Globlje gledana nas tudi ta priroda navaja in podpira v duhovnem življenju po navodilih Cerkve, zlasti v postu.

Visoko sonce, poletna vročina! Ali ni Kristus v Euharistiji naše duhovno sonce, ki razsvetljuje, groje, razvname v nas življenje milosti božje? In nekaj vročine za pokoro! Ali ne morajo v domovini pronašati hudega mraza pozimi in dosti neprijetnejetje vetrove spomladisi? In bogato južno sadje, kako nam olajšava post pritriganja in post od mesa ob petkih. Ali ni pasijon, žalostni rožni venec, krizov pot za nas opomin, naj doprinašamo bogate, žlahtne sadove ednostnega življenja, zlasti ljubozni do Boga do bližnjega?

Le površen človek se opravičuje "Tu je vse drugate, jezika no razumom, vse mi je tuje..." Pa se s takim praznim besedilom ogno nedoljsko maše, spovednice, obhajilne mize... In tako zamudi čas milosti! Priroda je v prekipajoči krasoti, v duši pa je ledena zima brezbrinosti. "Duša krščanska, sedaj so potрудi, zlatega časa nikar ne zamudi!"

Za sveto spoved se pripravi z izprševanjem vesti in obžalovanjem grehov, kot si vajon iz

25. marec 1953.

"M I S L I"

Leto II. Stevilka 3.

Stran 3.

OTROŠKIH dni.In kjer nimaš domačega spovednika, se spovej v angleščini; saj ti bo duhovnik pomagal. Pri prejemanju zakramentov in v vverskem udejstvovanju te podpira mislost sv. birme, da imaš le dobro voljo.Izgovor glede jezika je jalov V trgovini, v restavraciji, v službi, v družbi, v kinu se zabavaš v gladki angleščini; v cerkvi, pa pravis, so ti zdi vse tuje.Isti Bog, isto Rešnje Telo, isti oltar, ista sv. maša, isti latinski cerkveni jezik, isti svetniki, isti obredi...Le z molitvenikom in rožnim vencem in pobožnim srcem pridi v cerkev, pa boš povsed na svetu v božji hiši našel največji kos domovine.Poznam ganljive primere, da so celo starejši ljudje, ki le za silo lomijo angleščino, dobro spovedujejo, molitve pa opravljajo v svojem jeziku.Globoko me presune ko v rastresenih solistih v goščavi, v pragozdu, na želozniških postajah v puščavi srečujem vernike, tudi raztresene ude našega naroda, ki tožijo, da nimajo cerkve, ne nedeljske maše.Mnogi po mestih, v bližini cerkva, pa so tako brezbrižni.Tu nam avstralski katoliki in duhovniki po pravici dolajo očitke.Torej več verske zvestobe in cerkvenega življenja da se bomo očitno razločevali od onih, ki veronimajo in se ponašajo z brezbožnostjo!

Naše velikonočno obhajilo ne bo le priprava za praznik vstajenja, tem več tudi za veličastni evharistični kongres, ki ga bomo avstralski katoliki obhajali drugi povelikonočni teden v Sydneyu.Mnogi ste bili kot otroci, mnogi kot fantje in dokleta na veličastnem evharističnem kongresu v Ljubljani leta 1935 in ste so navzeli navdusene ljubožni do Jezusa v presvoti Evharistiji.Tudi sam rad prebiram govoro in gledam slike v prelepi konгресni spominski knjigi.Evharistični kongres v Sydneyu se bo obhajal kot srebrni jubilej tukajšnjega svetovnega evharističnega kongresa leta 1928 in kot trikrat zlati jubilej prve sv. maše, ki je bila darovana na avstralskem kontinentu leta 1803.Pridite zlasti za 18. in 19. april, ko bo v soboto prav naša slovensna služba božja in v nedeljo višek kongresa.Naj mogoče zaori v naših srečih in v Avstraliji naš slavoslov:"Kristus, kraljuj, Kristus zmaguje, v Hostiji sveti nam gospoduje!"

Dragi Rojaki ! Vam vsem širom Avstralije želim blagoslovljene, zdrave, vesele velikonočne praznike in se radujem v nadi, da se bom s prav mnogimi srečal v Sydneyu ob kongresnih dneh.Tam bomo ob Srcu evharističnega Dobrega Pastirja vsi enodušni v veri in ljubezni.

Vdani Vam

Dr. Ivan Mikula,
45 Moran Str.
BOULDER, W.A.

IZZA "ZALEZNE ZAVESE" SE SMEJEJO

V vzhodnoevropskih deželah pozna jo dve vrsti političnega humorja: legalnega in ilegalnega, ali bolje: tistega duhovno brezpomembnega, ki ga vodi država, ter tistega šepotajočega, toda pristnoga, ki izvira iz duše naroda.Tukaj nekoliko primerov:

Nek razlašten polski knot se postavi pred vladno palato v Varšavi ter si vtakne v usta prigisec slame, ki jo prične z vso vnemo žveti.Nek minister to vidi, ga pokara ter mu naposled podari 50 zlotov.Isto storil tudi zunanjji minister.Naposled pa pride sam državni glavar, ki mu pa namesto milostino da brco in ga nahruli rekoč:"Norec, kaj boš pa pozimi jodel, ko pa že na pomlad žreš slamo!"

Nek Madžar se po daljši odsotnosti vrne v svoje rodno mesto Budapest ter tam poprašuje za Franc Jožefovim trgom.Nek miličnik pri tem ostrmi:"Ti najbrže mislis Stalinov trg?" Stari Madžar pa jasneje:"Mislim pač trg med Zofijino in Štefanovo cesto."Miličnik postaja nestrpen ter jezno odgovoril:"Dragi prijatelj, to sta ulici Zukova in Rdeča armada".Popotniku se pri tem razjasni lico,nato napravi nekoliko korakov proti Donavi - plusk - skoči v vodo."Zakaj si hočeš vzeti življenje, tovaris?" mu zavpije miličnik.Pa mu odvrne oni iz valov:"Kaki samomor!Le nad vse sem srečen da morem ponovno videti svojo mamico Volgo."

"MISLI" so edini slovenski list v Avstraliji.Njih namen je povezati raztresene ude našega naroda in jih ohranjati domovini Sloveniji.Naj ne bi bilo nikogar, ki ne bi podpiral teh naporov in našega lista v novi domovini !!!

25. marec 1953.

"M I S L I"

Loto II. Stevilka 3.

Stran 4.

R A D I O P R O G R A M M E "F O R N E W A U S T R A L I A N S "

Very Easy Lesson
Sat. 4th April, 53

PAUL : I am not a penny for the telephone...Are you?
JOHN : (Laughing - smejoč) No, I am not ! And Mary is not a penny.
I'm John and you are Paul and Mary is Mary - not a penny.
MARY : Never mind, Paul. I have - twopence...threepence..four..there.
I have six pennies, Paul.
PAUL : I have six pennies. I have a girl-friend..You have a bicycle..
John have a car...
MARY : No, no, no ! John has a car...we say; He has , she has. It has...
PAUL : John has a car...I have a bicycle. It has a bell...

Sat., 11th April, 1953

SAY IT WITH PAUL:

Two halfpennies are on penny. (1d)
Two pennies are twopence .(2d)
Three pennies are threepence.(3d)
A shilling and three pennies are on and three.(1/3)
Five shillings and eight pennies are five and eight. (5/8)
I have a shilling, two pennies and a halfpenny...
You have one and twopence halfpenny. (1/2½)

Sat., 18th April, 1953.

PAUL : Where is Olga ?
MARY : She's milking the cows, Paul.
PAUL : No ! Not Olga !
MARY : Yes, Paul..she milks the cows every day.
JOHN : She's milking the cows now: she's in the cowshed...
She milks the cows every day.

Easy lesson
Sat., 14th April, 1953.

JOHN : I must mend the door. Will you give me a hand, Paul?
PAUL : Will I... what ?
JOHN : Will you give me a hand? No, not your left hand and not
your right hand ! I mean: Will you help me ?
PAUL : Will you give me a hand ?...Will you help me ? I'll remember
that. H'm ! Will you give me a hand ?...
Yes, I'll give you a hand.

Sat., 11th April, 1953.

JOHN : We must make a fowlhouse. How can we make a fowlhouse, Mary?
Have you any iron? Have you any timber ?
MARY : I think I have some pieces of wood over here. Yes-here's
some wood.
PAUL : Oh yes, that will do. That's enough, now have you any old boxes?
MARY : What for ?
PAUL : To make places for the fowls to lay the eggs !
MARY : Oh, of course ! Yes, I've some boxes. I think I have two
that will be quite good.
PAUL : Now - have you any nails?
MARY : No, I haven't any.
PAUL : Have you any screws ?
MARY : No, I haven't any screws - wait a minute - I have some
screws, but not many.
JOHN : Have you any chicken wire ?
MARY : No, I haven't any . A must buy some..

VKLJUB VSEMU GLAVE POKONCU ! ! !

Mnogokrat se sliši od naših ljudi v begunstvu, da izgubljajo vero v bodočnost in zaupanje v lastne moči in sposobnosti in da se raje predajajo mehkužnim sanjarijam in prijetnim željam, kot pa da bi vzeli lastno usodo in usodo vsega begunstva tako kot je:trdo in neusmiljeno, toda nikoli brezupno.

Se vsakokrat, ko sem imel priliko govoriti s takimi malodušnimi ljudmi, se je izkazalo, da vsa njihova malodušnost v kolikor ni bil vzrok kakšna težka osebna tragedija - sloni na nepoznanju našega položaja kot skupnost in naših osebnih dolžnosti in možnosti, ki jih kot begunci imamo. In pa na tistem pojavi ki je stalni spremjevalec življenja po taboriščih: namreč, da se vsak dogodek doma in pa v svetu takoj raztolmači tako, da nam najbolje prija. Po navadi se prida še malo lastnih želja in vsa ta mehanica se proda potem naprej kot čista resnica. Kmalu je celo taborišče v stanju veselega pričakovanja in vhičenja, dokler se čez nekaj časa, ko se pobožne želje n e uresničijo spet celtega taborišča poloti obup in brezbriznost, dokler ga naslednji podobni dogodek ne postavi ponovno na noge. Razumljivo je, da se v enoličnosti in brezupnosti taborišča vsi oklepajo vsake bilke, ki daje nekoliko upanja. Toda sedaj nismo več v taborišču. Avstralija nam je dala dovolj možnosti, da se spet navadimo misliti in presijati z lastno glavo, vkljub vsemu, lahko odločamo svobodno o lastni usodi.

Seveda presojati osebne razmere in možnosti, je čisto nekaj drugega, kot pa oceniti položaj celotne emigracije. In vendar jih je toliko ned nami, ki jim je to ime "begunec" seglo tako globoko v dušo, da se ga še danes ne more otresti, da bi tako lahko pričel živeti svobodno in aktivno osebno življenje in ki jim ta negotovost o usodi vsega begunstva jemlje zaupanje v lastne moči in jih ovira pri osebnih odločitvah; skratka - greni po ne potrebnem življenje. In tako jim teko leta, zapravljeni v neodločnosti in omahanjanju, polna zamujenih prilik in neizrabljениh možnosti. In rezultat? Iz pogumnih življenja polnih in odločnih ljudi, ki so v trenutku najtežje preizkušnje znali ja sno presoditi in se odločno ter požrtvova-

lno boriti, so postali omahljivni, ki se že v naprej boje vsake osebne odločitve; nekateri so brezbrizni in žive iz dneva v dan, nekateri se hotejo popolnoma odtrgati od lastne preteklosti in žive v pričakovanju neke nejasne bodočnosti; nekateri spet žive le ob spominih na vse "lepe stare čase" in sanjajo samo o tistem trenutku, ko jih bo neka skrivnostna roka spravila nazaj v predvojno Slovenijo

- in tako naprej. Na neseto načinov se poizkusamo izmakniti trdi govorici dejstev. Seveda, saj smo vsi samo ljudje in vsak od nas ima trenutke malodušnosti, trenutke no tranjega miru in odločnosti. In človeško življenje ni tudi v najbolj urejenih razmerah brez osebnostnih pretresov in sprememb v življenskih nazorih. Toda v urejenih razmerah je življenje v skupnosti, ki vsakomu pomaga in olajša te prehode iz otroške dobe v mladost, iz mladosti v zrelost, iz zrelosti v smrt. Toda v tujini o takih skupnosti, ki blagodejno vpliva na življenje posameznika skoro ni mogoče govoriti. Večinoma smo tu brez družine, brez mladostnih prijateljev, brez sovraščanov, brez sončedov, ki so nas poznali, ko smo bili še otroci, brez učiteljev, ki so nam usmerjali prve korake v življenje, brez dušnih pastirjev, ki so nas vodili v duhovnem življenju. Vsak je tu čisto na svoje. Kar imamo mi Slovenci skupnosti v emigraciji, je samo skupnost brezdomcev, ki jih je slučaj privедel na isti rešilni čoln in od katerih si vsak želi drugačne usode, kot pa jo doživljamo danes. In vkljub temu - ni nam treba obupati in se predajati malodušnosti, če se zavedamo te resnice: da biti begunec, pomeni življenje pod čisto dolotenimi pogoji, ki jih mi sami ne moremo spomeniti in to velja za sedanjost kot tudi za prihodnjost. S temi nespremenljivimi pogoji mora vsak v svojem osebnem življenju računati

in jih sprejeti in na njih graditi svojo lastno bodočnost ali pa da, usoda begunca ne pozna usmiljenja - ali pa se bomo pogrezali v omahljivosti, nejanosti in zagnjenosti vedno globlje v brezbriznost in brezupnost - skratka, v duhovno in moralno propast. Smo radi tega bežali? - je res upravičeno vprašanje. Gotovo ne, bo vsakdo dejal. In vkljub temu jih je mnogo, ki so danes na tej poti.

Pa kateri so ti nespremenljivi pogoj in dejstva, s katerimi mora vsak izmed nas računati. Oglejmo si jih vsaj bežno:

1. Vsak je tu na svoje in dolžnost vsakega je, da se navadi sam odločati o lastnih razmerah. Kaj in kd o smo bili doma, ne igra nikake vloge.

2. Tujina nam lahko da samo najprimitivnejše osnove življenja v skupnosti.

3. Skupnosti Slovencev v Emigraciji takorekoč ni in če se hočemo nasloniti drug na drugega, si moramo skupnost sele ustvariti.

4. Čakati na spremembe v svetovnem položaju in odlagati zaradi tega osebne odločitve je brezmiselno in kaže napadno razumevanje lojalnosti in navezanosti na domačo grudo.

5. Naš povratek domov ne zavisi samo od svetovnega položaja. Samo kot organizirana skupnost imamo resno možnost povratka.

6. Ne pozabimo, da je večina Slovencev doma in ne v emigraciji in da bodo ti odločali, kako in kaj, in da oni trpe več kakor pa mi in zaradi tega ne bodo posebno mehko čutni do nas, če se vrnemo kot duhovne in telesne razvaline.

7. Kakor se spremenjamo mi v tujini, tako se spremenijo ljudje in razmere doma. Precej sprememb, ki jih je današnji režim vpeljal, bo ostalo, ker so se ljudje nanje privadili.

8. Naši doma pričakujejo od nas, da naše bivanje v tujini ne bo brez koristi za skupnost. To se pravi, da se moramo učiti in si prisvojiti vse koristno, kar nam življenje v različnih deželah lahko nudi.

9. Naša dolžnost nasproti našim doma in proti samim sebi je, da se ohranimo moralno in telesno zdravi in duhovno gibeni in aktivni.

10. Naša edina možnost, da se kot skupnost in kot poedinci ohranimo duhovno zdravi in sposobni leži v aktivnem in odločnem osebnem življenju brez starih predsodkov, ki so tu brez podlage in v našem stremljenju, da si ustvarimo z vstrajnim in požrtvovalnim delom lastno slovensko duhovno skupnost, kot Slovenci in ne kot pripadniki te ali one stranke v emigraciji.

Precej trdo povedano. Kaj hocete, življenje begunca je trdo in se mascuje za vsako sentimentalnost, nerealistično naziranje in odločitev.

Notranjski Janez.

NATURALIZATION FIGURES SHOW INCREASE

In the past two years nearly 3500 new settlers from Europe have become Australian citizens.

The figures for the second half of last year show an increasing number of new settlers now applying for Australian citizenship.

The first migrants to Australia under the displaced persons' scheme arrived in 1947. That means that next year they will be eligible to apply to become Australian citizens.

It is estimated that during 1953 nearly 4000 of these early arrivals will be able to seek naturalization.

In 1954 about 11000 new Australians from Europe will be eligible to become full Australians.

After you have been in Australia for one year you may make "Declaration of Intention" to become an Australian citizen. You can do this any time you like after being in this country for one year but you should do it before the end of your third year in Australia.

There must be a period of at least two years between your declaration of intention and your application to become an Australian citizen.

All applications should be made to Commonwealth Migration Officer in your own State.

Josip Jurčič:

KOZLOVSKA SODBA V VIŠNJI GORI (nadaljevanje)
in meni: "Ta bode odpril plot in jaz pojdem na vrt." Ko dojde Sl amorezec bliže, zamahne in ob tisti uri bi bil ubogega Lisc a potolkel, da ni zdajci sam samcat Lukež Drenulja, ki je Lisca s strahom in skrbjo iskal, pri skočil, Slamorezca za roko zgrabil in tako govoril: "Stojte, mirujte, prizanesite, zlega ne delajte, oj, Slamorezec! Kozel moj nedolžni nič hudega ne mi sli. Nikar ga ne pobijajte."

Pač bi bil ostanec Slamorezec v tisti minuti pretepel Drenuljo, da ni bil ta močnejši. Ta ko pa mu je bridko zagrozil in dejal: "Molči, Drenulja in kozel tvoj hudojni. Tožil te bodem na veliko pravdo pri mestnem sodišču."

"Ni vam krivice. Kar hocete, sto rite," pravi Drenulja, prime kozla Lisca za brado in ga trikrat pripali z gorjajo.

"Hudobna volja je v svetem prisluhu prepovedana kakor hudojni dejanje. Pomnita to ti in tvoj kozel!" reče Slamorezec.

II.

Tako se je red iztekla. Šest dni in šest noči potem pa so sedeli mestni očetje, župan iz Višnje gore, svetovalci, vsi sta resine in vsi veljaki zbrani. Imeli so sodbo pred seboj, veliko pravdo kozlovsko.

Tožnik je bil Andraž Slamorezec. Kot toženec je bil navzot: prvič Lukežev kozel Lisek s svojo brado; drugič gospodar njegov in odvetnik Lukež Drenulja sam. In mnogo, premnogo Višnjanov je bilo zbranih. Fisi so poslušati kako bo tekla imenitna kozlovska pravda.

In vstal je v tem zboru višnjanških modrijahov, starešin in sodnikov Pavle Zaropotaj, prvi sodnik in župan tega starega mesta. Svetlo je pogledal po zbrani množici, trikrat zacmakal z usti in povzdignil glas neka ko takole:

"Cemu smo se zbrali danes? To vas vprašam, Višnjanji, zaslom-

ba in podpora slavnemu našemu mestu. Morebiti se nismo zbrali zavoljo Drenuljevega kozla Lisca in zaradi Slamorezčevega vrta? Ta hudobna zver je namreč, zapeljana po svoji meseni poželivosti, po pregrešni lakoti in požrešnosti, po lenobi in nemarnosti svojega gospodarja Lukeža Drenulje, bila namenjena, da bi vse zelje, vso repo, korenje, česen in čebulo na vrtu Andraža Slamorezca posmukala, pojedla, potrla in požrla. Kajne, Višnjanji, da smo od nekdaj bogoboječi in pravični?"

"Smo, smo," odgovarja višnjansko ljudstvo.

"Če smo bogoboječi, poslušajmo, kar veleva Bog. Deveta in deseta zapoved veleva, da ne smemo ničesar požleti, kar ni naše, ampak je našo ga bližnjega. Bog propoveduje vse hudojni misli. Če mislim komu snesti zelje ali buče, volja pri Bogu toliko, kakor bi jih res snedel. Drenuljev kozol je pa poželel svojega bližnjega blago. Pregrešno je gledal čez plot. Obsodimo ga torej na smrt!"

In vse ljudstvo zagrmi: "Obosimo ga!"

"Lukež Drenulja pak," govori vojni sodnik dalje, "ni nič kriv tega. Njegova ni bilo doma in, kar je še vec, Lukež je dober ponočni čuvaj. Dajmo mu samo pet gorkih palic po podplatih, pa nič vec."

"Pet palic!" kriče Višnjanji.

Ko se vihar poležo, višji sodnik Zaropotaj sede. Vstane pa sivobrači starešina Lužnjal in govori tako: "Ko sem jaz še v sami srajci in braz hlač tekal okoli, tačas je bilo v Višnji gori drugač. Kaj sem hotel reči? Tačas še nismo imeli studenca z deskami kritega in sonce je gorkejo sijalo kakor zdaj. Tačas smo imeli hitrejše noge in boljše oči. Pa kaj sem hotel reči? Res, Lukež Drenulja ni nič boljši od svojega kozla. Le, ubijmo ga. Bodo vsaj drugo pot vedol kozla dobro privozati doma, da ne bo mogel poskušati, kako bi so delala kvara."

Andraž Slamorezec je od veselja poskočil, ko je zaslišal to besedo sivega starešine Lužnjala. Ali gospodar Gobeželj zmaje z glavo.

(Dalje prihodnjie)

25. marec 1953.

"M I S L I"

Leto 2. Stevilka 3.

Stran 5

SPOMENICA KATOLIŠKIH ŠKOFOV :

Katoliški škofje Jugoslavije so po svoji konferenci lansko leto poslali skupno spomenico oblastem, v katerem opisujejo stanoje katoliške cerkve in katolicanov v sedanji Jugoslaviji. Nekaj ugotovitev, ki jih spomenica med drugimi navaja :

Škofje ugotavljajo, da v Jugoslaviji ni verske svobode. Svoboda vesti in veroispostvi, katera je zajamčena v členu 25. ustawe, je v praksi omejena le na delno svobodo verskih obredov, kar dejansko znači zanikanje prava verske svobode. Mnoge cerkve so, dasi so umetniške tvorbe, cerkvi odvzete in spremenjene v necerkvene namene. Spomenica med drugimi omenja cerkev sv. Jožefa v Ljubljani, kjer se nahaja filmski studio, Križevniško cerkev v Ljubljani, ki je bila katoličanom odvezeta in dana starokatolikom, cerkev na Ptujski gori je spremenjena v mizojo. Državne oblasti ne dajo dovoljenja za graditev novih katoliških cerkva, zelo težko je celo dobiti dovoljenje za popravilo starih.

Matične knjige so odvzete cerkvi in jih vodi država. Staro matične knjige se vedno niso vrnjene, čeprav je rok za vrnitev že potekel. Organi UDBe zahtevajo od organistov in pevovodij, da puste cerkveno službo. Procesije so skoro povsod zabranjene ali pa vsaj otežkovane. Posebno so težave s slovestnostmi novih mašnovomašnikom celo odvzemajo darove, ki jim jih je poklonjalo verno ljudstvo.

Svoboda pridigovanja je ogrožena. Duhovnike kličejo k oblastem že zaradi citatov svetega pisma. Duhovnikom ni dovoljeno odgovarjati na protiversko propagando. Ni jim dovoljeno poučevanje verouka ne samo v šoli in župnišču, mnogokrat celo v cerkvi, zlasti, kadar je blizu prvo sv. obhajilo ali birma.

Cerkev in njene ustanove so podvržene neusmiljenim davkom. V slučaju noizterljivosti se pleni inventar župnijskih domov. V mnogih slučajih je bil zaplonjen ves denar mašnih intencij (Ljubljana, Brezje, Ptujsko gora). Mnogim cerkvam ne dovolijo pobirati cerkveno milostino, katero verniki prostovoljno dajejo. Stolna cerkev v Ljubljani jo morala plačati 10000 din denarne kazni, ker je njen zakristjan vzpel z oltarja 10 din, ki ga je tam pustil nekimernik. V Sloveniji in drugod se onemogoča prejemanje darov iz inozemstva. V Reku je prispolila večja posiljka rabljene obleke ter mleko in jajca v prahu kot dar ameriških katoličanov za duhovnike, redovnike in senoniško gojence. To je bilo treba vrniti, ker so državni organi zahtevali 6 milj. carine.

Zapiranje duhovnikov se nadaljuje. V zaporih se nahaja preko 200 duhovnikov. Skoraj ni duhovnika, ki ne bi bil vsaj nokaj časa zaprt. Med zaprtimi se nahaja tudi Mostarski škof Čule. Dejanski napadi na duhovnike niso nobena osamljenost. V zadnjih sedmih letih je bilo iz zasebe ubitih 30 duhovnikov. Krivev v večini slučajov niso našli. Višek je pomenil napad na škofa Vovka v Novem mestu.

Organi državnih oblasti ignorirajo Cerkev in njen predstavnike. Katoliški opiskopat je od leta 1945 prodložil najmanj 6 dokumentarnih spomenic, toda na nobeno ni prejel odgovora.

Ob zaključku pravijo škofje: Mi ne zahtevamo nobenih privilegijev. Mi bomo zadovoljni, ako se nam prizna in da to, kar nam po božjem in naravnem pravu pripada. Mi pri tem ne mislimo samo na svobodo kulta, ampak na celo vrsto svobod, katere se vključujejo v pojmem svobode vere in vesti. To so: svoboda verskega šolstva, katoliškega tiska, verskih organizacij, svobodna razpolaga z materialnimi sredstvi, katolične pričakujemo od države - da jih bo narod, ki v Cerkev veruje in jo ljubi.

(Die Furche)

Z V O N O V I

Bim - bim, bim - bim!
Jaz dan zvonim,
na okna vsa trkam,
zaspance budim,
budim - bim - bim!

Bam - bam, bam - bam!
Jaz sonca vam dam,
en pehar za polje,
en pochar za hram
ga dam - bam - bam!

Bom - bom, bom - bom!
Kje tvoj je dom?
Kdor pot si izgrel,
jaz vodil te bom
na dom - bom - bom!

Oton Zupančič.

v

O L J K A

Rastla je našem vrtu. Ne vem, kdaj sem jo prvikrat zapazil. Bila je malo, zanikrno drevesce, bolj podobno grmovju kot drevesu.

Bilo je neke spomladis: brezskrbno sem skakal po cvetotem vrtu. Drevesa so že nastavljala prve cvetove. To prebujanje pomladi in razkošje barv ki jih je stvarnik posejal povrtu, je vzbudilo mojo pozornost.

Otroci so že od nekdaj obdarjeni z željo po raziskovanju in brskanju po nepoznanem. Tako se mi je zgodilo, da sem se znašel pred oljčnim grmičkom. Njegovo zelenje se mi je zdeло velikansko odkritje. Le kako, da je grm tako zelen a ni nikjer nobenega cveta? Zavzet nad tem odkritjem, sem odlomil vejico in hitel z odkritjem k materi. Resno me je opozorila, da je to drevesce dragoceno in da je bolje, da več ne lomim vejic, kar tja v en dan, kot je rekla. Bile to vtisi, ki je zbodel ali ne izginil in menda prav zaradi matrinega resnega opozorila.

Prišel je cvetni teden. Povsod si videl skrbne priprave otrok za cvetno nedeljo. Pripravljeni so bili, da jih poneso k blagoslovu. Ni mi se bilo znano, da od veličine in okrasitve butare zavisi hinstna čast in družinski ponos. Bili smo že sredi tedna, ko pravi oče: Kaj pa ti, ali ne boš niti skupaj spravil. Naredil sem prav čuden obraz, tako da je oče takoj uganil da o zadevi nimam pojmain mi je lepo razložil, kje dobiti lepe ši be za butaro, kje zelenje, kako povezati skupaj, da se ne prelomi, če je butara predolga. Na koncu pa me je peljal k oljkinemu grmiču in sam začel trgati vejice in s tako razsipnostjo, da sem nislil, da bo oskubil ves grm. Pri tem pa je razlagal: oljka je znamenje miru, sam Bog jo je posvetil, ko je poslal po golobu vejico zelene oljke do Noeta in mu tako naznanil, da je konec povdnji. S tem je postala oljka tudi znamenje življenja, ker je vedno zelena.

Neviht sem se vedno bal. Če sem bil sam doma, sem so stisnil v kot, zakril oči in zatisnil usesa, da ne bi videl bliskę in ne slisal groma. Kadar smo bili pa vsi doma, se je vsem zresnil obraz ob porajajoči se nevihti. Mati je navadno ukazala prinesti posvečeno

oljko, ki je bila zataknjena v hisi nad vratimi, se od cvetne nedelje. Po božno je pristopila k ognjišču in začala oljko, da bi Bog prinesel pomirjenje v razbesnelo naravo.

Ob vsaki veliki noči mi pride v spomin zelena oljka tam na našem vrtu in toplo mi je pri srcu.

PKO

P I R H I

Pirhov smo otroci čakali skoro z isto nestrnostjo, kakor velikonočnega kolača ali potice. Ko je mati pripravljala barvo in pristavljal ponov z vodo za obarvanje jajc, smo otroci skrili za vsemi vogali skriti, kukali na ognjišču in tako opazovali slovesno dejanje. Mi smo seveda vedeli, da naše postavitev po kuhinji, izmislili smo si vse mogote potrebe, pomeni le napototo že itak dovolj zaposleni materi. Zanimivo je, da ko je prislo do barvanja pirhov smo pozabili celo na oblikovanje prstov, ki smo jih mimo gredce, vkljub skrbnim materin očem vtikalci v sladko dobroto, ki so bile tako razkošno nastavljene samo v tem času leta.

Mati je že vedno naprej določila število pirhov, ki jih bo vsak dobil. Vsak je bil drugate obarvan. Vedno pa je bil med njimi eden, na katerega je s težko roko napisala: Vesola aleluja ali vesela velika noč ali Gospod je vstal in podobno. Ta nam je bil najbolj pri srcu in smo ga odločili od ostalih in ga namenili za večen spomin, dokler nas ni skušnjava ali potreba prisilila, da smo ga porabili kakor vse druge, četudi s težkom srcem.

Tisto leto sem imel sedemnajst pirhov. Od tolikega bogastva nisem vedel, kam bi se dal in kako bi čimprej raztrobil svojo moč v zalogi pirhov. Lo stroga prepoved matere, da se na dan same velike noči ne

25. marec 1953.

"M I S L I"

Leto II. Stevilka 3.

..... Stran 10.
ne sme iti nikamor, me je držala doma. Pa se takrat,če sem le mogel sem preko dvorišča vpil za sosedovim Petrom s prav prešernim glasom,če ima on tudi toliko pirhov kot jaz.On je iz previdnosti molčal.

Na velikonočni ponedeljek,včasih že do poldne, popoldne pa prav gotovo, se je zatelo veselje, ki so se ga udeleževali stari in mladi.Na sosedovem travniku se nas je zbrala večja družba.Starejši fant je se podali na sekanje pirhov,mlajši pa smo se zabavali s pirhi na isti način kot s frnikulami.Dobro nam je služilo dvoje grabelj,ki so skupaj zložene tvorile nekak breg in se je prav dobro dalo valjati pirhe.Da se jih je pri tem dosti pobilo, je jasno.

Sredi popoldne je prišel na okrog neki fant z vasi in se bahal, da ima tako trd pirh,da se mi nič ne zgodi, četudi ga vrže v zrak in ko prileti na tla se ne razbije.Pred našimi začudenimi očmi in obrazu je to svojo trditev tudi dokazal.Ker sem bil vedno za vsako stvar takoj navdušen,sem še jaz poizkusil svojo srečo.Vsak poizkus se je seveda žalostno končal z razbitim pirhom.

Kazen za mojo baharijo je bila že tu. Moja zaloga pirhov je izgledala kakor bojno polje po bitki.Mati je na vse to le pripomnila:Lo kdo bo sedaj vse te pirhe pojedel.

Nič me pa ni bolj zadelo, kakor novica ki mi je mimogrede priletela na uho, da je bil pirh,ki ga je fant iz vasi motal v zrak - lesen.Dasi mi je šlo na jok, sem stisnil zobe in molčal, da si ne bi nakopal norčevanja vse vaške otročadi.

PKO

H O L Y - W E E K

We remember Palm Sunday best as the day when the priest blesses the palms before the Mass and distributes them to us. During the reading of the Passion according to ST.Matthew, we stand holding the palms and join in spirit with the people, who praised the Son of God on the streets of Jerusalem. Let us be sure to save our palms and place them in our homes as a sacramental worthy of our respect.

Holy Thursday

On Thursday of this week we commemorate the institution of the Body and Blood of Christ. Our Lord had taken His Apostles to an upper room for the Passover feast and, under the appearance of a loaf of bread and a cup of wine. He gave them His own flesh and blood.

Although Thursday is not a holyday of obligation, we should, by all means, attend the Holy Sacrifice and receive Our Lord in Holy Communion. Furthermore, we should make several visits to honor Our Lord in the Sacrament of His Love present on our altars,

Good Friday
On good Friday we pay reverence to the death of Our Lord on Calvary.The liturgy of the Church is filled with lamentations at the death of Her Master.It is the one day of the year when the Sacrifice of the Mass is not offered.Instead, the Mass of the Presanctified is said: but this is not really a Mass since there is no Consecration.On this day if our job will possibly allow it,we should spend the three hours from noon attending the Three Ore services in our parish church.Even if that is not possible, we should meditate frequently on this day on the Passion of Our Blessed Lord. After all, it was for our sins that He died for us.

Holy Saturday
The Mass on Holy Saturday seems to be the longest in the liturgy.That is because twelve long prophecies are read in addition to the blessing of the font, the blessing of the Paschal Candle and the Litany of the Saints. After that the Mass proper begins. The Gloria is sung the organ plays and the bells are rung.Thus the Church anticipates the joy of Easter morning and at noon officially terminates the season of Lent.

Thereafter,She awaits the glorious morning of His Resurrection.

SLOVENIA BOARDING HOUSE

Vam nudi dobro prenocišče ali stanovanje, kakor tudi domačo hrano po zmernih cenah. Za vas letni dopust primerno izletniško izhodisko.

"Bronte" Gidley Street
ST. MARYS - NSW. Avstralija.

KAJ PA MI ?

Mesto Sydney je sredi velikih priprav za evharistični kongres. Povod kongresu je petindvajsetletnica prvega evharističnega kongresa v Avstraliji in pa 150 letnica prve sv. maše darovane na avstralskih tleh. Evharistični kongres naj bi bila mogočna manifestacija verskega katoliškega življenja kakor tudi počasenje Evharističnega Kralja.

Pripravljalni odbor evharističnega kongresa hoče pritegniti k tej manifestaciji tudi vse novonaseljence. Obrnilo se je na narodnostne skupine posameznih narodov s prošnjo naj nastopijo na kongresu s svojo narodno nošo. Obenem so prosili, da bi vsaka narodnost imela svojo sveto mašo, pri kateri bi ljudje pristopili k sv. obhajilu.

Narodnostne skupine so povabilo vzele resno in lahko rečemo, da je kar nastopilo neko tekmovanje, kdo se bo bolje odrezal. Organizacija je v polnem teku, narodni ponos jim ne pripusta, da bi malomarno stali ob strani in čakali na zadnji teden pred kongresom. Že sedaj vadijo svoje povske z bore, šijejo narodne nose in nabirajo člane za procesijo.

In mi? Ali se bomo iznoverili staremu izreku: kjer sta dva Slovenci, je procesija? Evharistični pripravljalni odbor nam je odkazal St. James Church, Forest Lodge (Tramvaj iz Central proti Glebe Point). Izstopiti je treba na Bridge Rd. Cerkev sama pa stoji levo od te tramvajske postaje na St. James Ave.) Sveti maša bo 18 aprila ob 10 uri dopoldne. Pred mašo in med mašo bo prilika za sv. spoved. Procesija bo 19. aprila v nedeljo ob pol treh popoldne. Če se kdo želi udeležiti procesije, naj se takoj javi uredniku MISLI, da mu poslje nadaljnja navodila. K vsem svetostim sto vsi vladljivo vabljeni posebno pa k naši, slovenski službi božji. Na svidenje.

IZ PISEMSKEGA NABIRALNIKA :

BONEGILLA - VIC. Posiljam vam najprisrenejše pozdrave Slovencov v Bonogilli. Nekoliko se jih je že od selilo, nekoliko jih pa začasno dela pri obiranju sadja v zapadni Victoriji. Misli uporabljam v propagandne svrhe. V zadnjem transporetu sem odkril samo enega Slovencev iz Ljubljane, ki je pa kmalu dobil delo in je odšel iz lagerja. Bonegilla so je močno izpraznila in tudi transporti so postali precej redki.

KOOMBOOLOOMBA - QLD. Prejel sem ča-sopis in Mohorjeve knjige, ki smo jih s sosedom glasno prečitali in predobatirali. Razumljivo je, da smo se pri tem največ spominjali naših krajev in običajov tam doma. Rad bi zapisal kaj lepoga ali otočnega za naše MISLI, pa kaj naj daje človek drugim, če sam nima pravega temelja - ali bolje rečeno, volje do življenja. Saj v teh gozdovih ne živimo nič bolje od živali. Z njihovim čajem in "bifom" mora človek požreti vse svoje želje in sanje in živeti kar tja v tri dni brez vsakega cilja; saj druge izbire ni.

ADELAIDE - S.A. Gledo Misli sem opazil, da mnogi ljudje ne razumejo zakaj niso tiskane in zakaj ni dolčena naročnina. Nekateri pripominjajo, da je preveč priovedek in premalo svetovnih novic kakor tudi premalo poduka glede raznih avstralskih zakonov. Gledo velikonočne spovedi sem slišal, da bi se marsikdo šel, če bi spovedoval tak duhovnik, ki ga nikjer drugje ne vidijo kot v spovednici.

MELBOURNE - VIC. Pravkar sem z največjim veseljem sprejel drugo številko letošnjih MISLI. Najlepše se vam zahvaljujem za redno posiljanje našega lista. Prositi vas moram, da mi oprostite, ker se tako dolgo nisem oglasil. Sem bil preveč obložen z drugimi rečmi, zdaj bom pa z največjim veseljem kaj napisal. Res, Misli niso nekak navaden vsakdanji časnik, ne, one so nam dosti več. Znova in znova moram obračati njihove strani in slediti mislim naših ljudi; koliko vendar povedo tito prijazni listi v lepem domaćem jeziku. Kako prijetno je to tu.

25. marec 1953..

"M I S L I"

Leto II. Stevilka 3.

Stran 12.

Kdo ne bi bil vesel teh mislečih izlivov ki so pravzaprav last nas vseh. Ob teh skromnih tipkanih straneh našega lista v Avstraliji vendar čutimo vsi, da stopamo dalje, da gradimo, da se zavedamo, da so se dnevi pred nami. Lepega dne bodo tudi Misli postale prav tiskan časopis in imeli bomo tudi SLOVENSKI DOM. Po zdravljam Vaso načrtnost in neustrašeno st. Vsi vas bomo po svojih močeh podprtli.

MELBOURNE - VIC: Zahvaljujem se Vam za pošiljanje MISLI. Z veseljem prebiram list in vedno teško pričakujem novih stevilk.

IZ DOMOVINE :

Imeli smo tu na obisku veliko starih Slovencev iz Amerike. Nekateri od njih so prišli čisto iz gole radovednosti. Stanovali so po najboljših hotelih, za preproste ljudi pa se niso dosti brigali. Prišli so bolj scbi v zabavo kot pa trpočim v pomoc.

Pri nas so jih nekaj zaprli. Niso mogli več prenašati pritiska in so seveda v besedah daki preveč duška svojim čustvom. Prišlo je to na učesa priganjajučem rožima ki jih kar mrgoli in pos ledice niso iz ostalo. Izgleda, da danes ne volja več star izrek: da nekdo sedi na ušesih, ampak bi bilo mnogo bolje, da sedi na jeziku.

Poizvedbe :

Prosil bi, da mi sporočite naslov gospe Cerne - Umik iz Ljubljane in je sedaj nekje v Avstraliji, morda ste jo že srečali, tako mi piše prijatelj iz Amerike, ki se zanje zanima, če nimate naslova, bi prosil, da objavite v MISLIH.

Ali kdo ve, kje se nahaja Franc Zaletel. V Avstralijo je prišel 1950. leta. Naslov bi rad izvedel prijatelj iz Avstrije, pa tudi staršč. Takole piše njegov prijatelj. Ako vari je o njem kaj znanega, bi vas prav lepo prosil, da mi sporočite njegov naslov, da bi mu pisal in obvestil donače.

Kje se nahaja g. Srečko Sušnik, rojen v Ljubljani in je bil tam bančni uradnik, sprašuje prijatelj v Nenčiji.

Edi Schulz iz U.S.A. isto svoje starše (ocetovo ime je Anton Schulz), ki so najbrže nckje v Avstraliji. Če kdo ve zanje ga lepo prosim, da sporoči uredniku MISLI ali pa na naslov : J. JERENKO, Ronald Str. Injune, Via Roma, QLD.

Ne pozabi, da vscbina in obseg MISLI za visita od vsakega posameznega Slovanca v Avstraliji. PODPIRAJ EDINI SLOVENSKI LIST V AVSTRALIJI - MISLI -

IZ POPOTNE TORBE:

Stane in Anica Pernik, Perklej Hostel NSW sta dobila hčerko.

Družino Rudolfa Dežman je razveselil sin.

Družini Dušana in Aleksandre Lajovic se je rodila hčerka. Družini Alojzija Lovrenčič in Frančiške roj. Fucik se rodil sinček Franc Stefan. Pri krstu sta mu botrovala Franko Petrič in ga Mina Donati.

V družini Gerbec iz Grete so na hitro krstili hčerkico Helenko, ki je pa kmalu po krstu umrla. Pokopali so jo na pokopališču v Greti.

Družini g. Mirka in Marije Bernik je umrl sin Alojz, star pet let in pol; družina stanuje v Kilburn, Adelaide.

D o p i s o v a n j e :

24 letno deklo iz Queenslanda, ki pogreša slovenske družbe, si želi dopisovati z izobraženim Slovencem. V postev pridejo osebe od 26 - 32 let starosti z znanjem angleščine. Naslov pri uredništvu MISLI

RAZSTAVA SLIK: Naš umetnik Stanislav ROPOTEC je razstavil svoje slike 3. marca v Adelaide. Zelo nam je žal, da nismo za razstavo vedeli prej šnji mesec, ker bi tako lahko nanjo opozorili Slovence. (opened by E.W.HAYWARD, Esq. at the Royal S.A. Society of Arts Gallery, North Terrace.)

KNJIGE: V zalogi imamo še precej knjig KOLEDAR - ZEOR NIK, ki so ga izdali v Argentini.

SPOVEDOVANJE: Slovenski duhovniki spovedujejo v St. Mary's Cathedral v spovednici za glavnin oltarjen na soboto pred prvo nedeljo v mesecu od 4 do 5 ure pop. Torej samo enkrat na mesec.

Slovenci! "Katoliški misijoni" so izšli v novi umetniški in priročni obliki. So izredno bogati po opremi in vsebinu in jih bo vsak, ki mu bodo prisli v roke izredno vesel.

Naročila sprojema: P. Rudolf PIFKO, 45 Victoria Str. WAVERLEY, NSW.